

עשרים ושמונה שנים לפני מאז היום שבו החל שייקה אופיר את הקריירה האמנותית שלו. במהלכה היה אמן-פנטומימה מצליח בצרפת, עבד במחיצתם של רבי-אמנים כמו אטיין דקרו, ז'אן-לואי בארו ומרסל מארסו, היה כוכב-טלוויזיה ומופע-בידור בארצות-הברית, ועבד עם מרדן דיפריק האגדתית ועם המוסיקאי

ברט בכרך. התמודד מזמן גם להחליף את סמו דיוויס הבן, כנשף של אירגון-האומות-המאוחדות, והוא שיצר את דימויה הפופולארי של שלושיית "הגשש החיוור", כאשר ביום את שתי תוכניותיה הראשונות. השבוע נפגש שייקה אופיר עם שרית שי, וסיפר לה מה עבר עדיין מאז החל את הקריירה שלו.

המצחיקן של הכיתה

אני דור רביעי בירושלים. נולדתי כישעיהו גולדשטיין ב-4 בנובמבר 1928. את הקריירה שלי התחלתי בתור הכיבשה השחורה במישפחה. אבל היום כל אחד מודה שאני בעצם הכיבשה הר לבנה. אנשים רבים סבורים, משום-מה, שאני ממוצא ספרדי, אך האמת היא שעם

האמא שלי אני מדבר עם היום באידיש. כילד הייתי חבר בתנועת-הצופים. שבט יודפת, ששכן בבית-הספר לבנים שבין בית-השימוש הציבורי ברחוב הרב קוק לבין בית-החולים של ד"ר טיכנ. את לימודי עשיתי באליאנס, שם הייתי האשכנזי הי יחיד. היו לי צרות ביגלל זה. הייתי המצחיקן של הכיתה, וזה עלה לי ביוקר. אם מישהו הרעיש בשעת השיעור, היה המורה אומר אוטומטית: "גולדשטיין, חוצה!"

היית חולה לקולנוע, ותושב קבוע של קולנוע אדיסון וקולנוע אוריון. הסרטים השפיעו עלי, והמיספר הראשון שלי היה פינג'פונג דימינוני שהייתי משחק עם חבר שלי. החברה היו שוככים על הריצפה. גדלתי בשכונת אבן-הושע, והיינו הולי כים מכות עם הילדים הדתיים. הם היו פייטרים לא רעים בזיקות אבנים. מכיוון שלא הייתי הטיפוס שמתאקלם

אמרתי לו: "גם אני רוצה." הייתי בן 15 וחצי, גמרתי תיכון והגשתי בקשה לי פלסטיין פוסט אופיס. כדי להתקבל לעבודה בדואר. חיכיתי לתשובה. אבי, זיכרונו לברכה, אמר לי שזה מיקצוע יפה מאד, מיקצוע מכובד.

אבל באיזשהו מקום הבנתי שהעניין הזה גורלי. אם אני נכנס לעבוד בדואר, אני גומר את החיים שלי בתור פקיד. באותו יום הלכנו החבר שלי ואני, לרחוב בני-הודה. היה שם מישרד של הפלמ"ח. שאלו אותי בן כמה אני. שיקרתי. אמרתי: "שמונת-עשרה." שאלו: "ההור רים מסכימים שתלך לפלמ"ח?" שיקרתי ואמרתי: "בטח!"

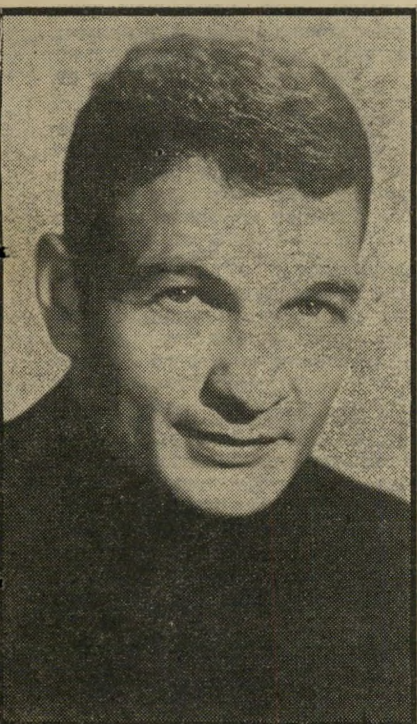
נתנו לי כרטיס-נסיעה לעמק-הירדן. נש- לחתי לאשדות-יעקב. נותרה לי רק בעיה אחת: איך אני מסביר בבית בעיקר לאבא. אמרתי לאמא שלי: "אני הולך ל-

מאת

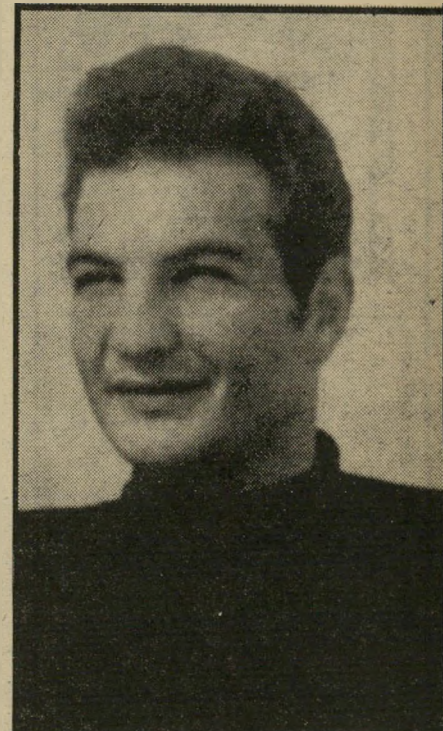
שייקה אופיר

פלמ"ח!" שאלה: "לכמה ימים?" אמרתי: "שנה." אמרה: "לך דבר עם אבא!" אבא שלי עבד אז בבית-הרושת לביס קוויטס פרומין, בשתי מישמרות. אני בא אליו ואומר לו: "אני הולך לפלמ"ח." לראות את האכובה בעיניו, זה היה הדבר הכי קשה. הוא אמר לי: "כך אתה רוצה להרוס במחיריך את כל עתידך? לך תקבל עבודה בדואר, תעלה בדרגה, תהיה בן-אדם מכובד!"

אמרתי לו: "אבא, לא רוצה להיות פקיד!" שאל אותי: "מה כן אתה רוצה להיות?" עניתי: "טרקטוריסט!" אבא שלי הביט בי כלא-מאמין, ואמר: "שכח מזה!" זו הייתה הפעם הראשונה שהמריתי באופן

פנטומימאי מתחיל — תהיה אדם מכובד!

איש הפלמ"ח — תחיה פקיד בדואר